

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. Ловеч, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА**

при участието на секретаря **ДАНИЕЛА КИРОВА**
в присъствието на прокурора **С. Ив. И.**
като разгледа докладваното от **ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА** Гражданско дело №
20224300100166 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.2,ал.1,т.3,пр.3 и чл.4 от ЗОДОВ.

Постъпила е искова молба от **А. А. А.** от гр.Ловеч,чрез адв.**С. Г.-ЛАК**,срещу Прокуратурата на Република България,с посочено правно основание чл.2,ал.1,т.1 и т.3 от ЗОДОВ и цена на претенциите-50 000лв.-обезщетение за неимуществени вреди и 19 661.65лв.- обезщетение за имуществени вреди.

Обяснява,че към 2010г. живеел в гр.Ловеч и участвал като съдружник в няколко търговски дружества,от които и „М.“ООД-Ловеч, „А.-А“ООД-Велико Търново и „А.“ООД-Ловеч. „М.“ООД е било с предмет на търговска дейност производство на хляб и хлебни изделия. Във връзка с тази дейност заедно със съдружника му **А. Д.** предприели действия за модернизиране на производството и въвеждане в експлоатация на нова технологична линия. Сочил,че към тази,а и към цялата им дейност проявили „интерес“ органите на ОД на МВР-Ловеч,като започнали проверка. На 28.12.2009г. било образувано досъдебно производство срещу лицето **Г.М.Б.** за престъпление по чл.282,ал.2,вр.с ал.1 от НК. Започнала проверка на органите и на дейността на хлебопекарната в с.Казачево, Лов.област, която била собственост на „М.“ООД. С Постановление на прокурор от ОП - Ловеч от 19.05.2010г. по пр.№ 1195/2010г. било постановено да се образува досъдебно производство (сл.д. № 8/2010г. по описа на ОСО – Ловеч) срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл.214,ал.2,т.1 и т.2, във връзка с чл.213а,ал.2,т.3,пр.2 и 3 и ал.3,т.1,пр. 1 от НК. Били дадени указания

разследването да обхване дейностите на търговските дружества „Хлебопроизводство и сладкарство“-ЕООД, „Надалмекс“-ООД и „М.“-ООД, както и производството на хляб във фурните в с. Казачево, Ловешка област и тази в гр.Ловеч,на ул.***,които дружества и обекти са свързани с ищеца като съдружник тях. С Постановление от 11.06.2010г. по пр.№ 1195/2010г. на прокурор от ОП - Ловеч било постановено материалите по дознание №775/2003г. по описа на РУ МВР-Ловеч (пр.№ 1871/2003г. на РП-Ловеч), образувано срещу неизвестен деец за престъпление по чл.129,ал.1от НК, да се обединят към материалите на сл.д.№ 8/2010г. С Постановление от 18.11.2010г. на прокурор от ОП - Ловеч по пр.№ 2189/2009г. (сл.д.№ 1/2010г.), било постановено да се обединят материалите по сл.д.№ 8/2010г. на ОСлО-Ловеч към тези по сл.д.№ 1/2010г. По време на извършване на тези процесуални действия по обединяване на досъдебните производства, с Постановление от 01.04.2010г. водещият следовател постановил принудително довеждане на ищеца, тъй-като същият не е установен на известния по делото адрес и имало данни, че се укрива от правоохранителните органи. С телеграма № 1791/01.04.2010г. А. бил обявен за общодържавно издирване, без преди това е бил призоваван по надлежния ред. На 07.04.2010г. ищецът се явил доброволно заедно със свой защитник пред разследващия орган, при което с постановление, докладвано по реда на чл. 219 НПК на наблюдаващ прокурор, бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.212,ал.5. във връзка с ал.3 и ал.1 и чл.20 от НК. С Постановление от същата дата на наблюдаващия прокурор ищецът бил задържан за срок от 72 часа, след което е внесено искане в ОС - Ловеч за вземане на мярка за неотклонение . Задържане под стража". С Определение от 09.04.2010г. на ОС - Ловеч по отношение на ищеца е определена такава мярка, която е потвърдена с Определение от 16.04.2010г., пост. по ВЧНД № 115/2010г. от АС - Велико Търново.

С Определение от 02.06.2010г., пост.по ЧНД № 297/2010г. на ОС-Ловеч било отхвърлено искане на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение от „Задържане под стража" в по-лека. Представителят на ОП – Ловеч изразил становище за неоснователност на искането. С Определение от 10.06.2010г., пост.по ВЧНД № 194/2010г. на АС-Велико Търново било потвърдено определението на ОС-Ловеч.

С Постановление от 07.06.2010г. на водещия разследването, докладвано по реда на чл.219 НПК на наблюдаващия прокурор, на ищеца е предявено ново обвинение за престъпление по чл.212,ал. 5, във връзка с ал.1 от НК. С Постановление от 08.06.2010г., докладвано по реда на чл. 219 НПК на наблюдаващия прокурор, на ищеца било предявено ново обвинение за престъпления по чл. 212,ал. 5 НК и по чл.212, ал.1 от НК. С Постановление от 30.09.2010г., докладвано по реда на чл. 219 НПК на наблюдаващия прокурор, на ищеца е предявено ново обвинение за две престъпления - по чл.212,ал.5, във връзка с чл.212,ал.1,пр.1 и пр.2, чл.26,ал.1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК и по чл.321,ал.6, във връзка с чл.26,ал.1 от НК. С Постановление от 01.19.2010г., докладвано по реда на чл. 219 НПК на наблюдаващия прокурор, на ищеца е предявено ново обвинение за три престъпления - по чл.212,ал.5, във връзка с чл.212,ал.3,пр.1, чл.212,ал.1,пр.1, чл.212,ал.2,пр.1, чл.26,ал. 1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК; по чл.212,ал.5, във връзка с чл.212,ал.1,пр.1 и чл.212,ал.2,пр.1,

чл.26,ал.1 и чл.20,ал. 3 и 4 от НК и по чл.321,ал.6, във връзка с чл.26,ал.1 от НК.

С Определение от 01.10.2010г. ОС - Ловеч е оставил без уважение искането на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека. Същото е потвърдено с Определение от 08.10.2010г. по ВЧНД № 317/2010г. на АС- Велико Търново. Становището на представителите на прокуратурата е за неоснователност на исканията.

С Постановление, докладвано по реда на чл.219 от НПК на наблюдаващия прокурор, на ищеца е предявено обвинение за престъпление по чл.214,ал.2,т.1 и 2, във връзка с чл.213а,ал.2,т.1 и т.3, чл.213а, ал.3,т.3 и 5, чл.26,ал.1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК.

С Определение от 12.01.2011г. по ЧНД № 12/2011г. ОС-Ловеч е отхвърлил искането на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека. Същото е потвърдено с Определение от 27.01.2011 г. по ВЧНД № 19/2011г. на АС-Велико Търново. Становището на представителите на прокуратурата е било за неоснователност на исканията.

На 17, 18 и 23 март 2011г. и на 04, 06 и 26 април 2011г. материалите по разследването са предявени на ищеца.

С Определение от 06.04.2011г., постановено по ЧНД № 157/2011г. ОС-Ловеч е изменил мярката за неотклонение на ищеца от „Задържане под стража" в „Домашен арест". С Определение от 19.05.2011г. по ЧНД № 237/2011г. ОС - Ловеч е оставил без уважение искането на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека. Същото е отменено с Определение от 27.05.2011г. по ВЧНД № 159/2011г. от АС-Велико Търново, като му е определена мярка за неотклонение от „Домашен арест" в „Гаранция" в размер на 10 000лв.

На 03.06.2011г. сл.д. № 1/2010 г. е изпратено на ОП-Ловеч с мнение за предаване на съд на обвиняемите лица, в т.ч. и на ищеца. С Постановление от 16.12.2011г. наблюдаващият прокурор е върнал делото за продължаване на разследването. С Постановление от 26.06.2012г. на ищеца е предявено ново обвинение.

С Определение от 26.06.2012г. по ЧНД № 261/2012г. , Определение от 21.09.2012г. по ЧНД № 340/2012г. и Определение от 24.10.2012 г. по ЧНД № 382/2012г., ОС - Ловеч е отхвърлял молбите на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение от „Гаранция" в по-лека.

На 08.11.2012г. делото е изпратено в ОП - Ловеч за предаване на съд на обвиняемите лица, в т.ч. и на ищеца. На 19.12.2012г. ОП - Ловеч е изпратила делото на Специализираната прокуратура, ведно с изготвен обвинителен акт против трима обвиняеми, в т.ч. и срещу ищеца, където същото е заведено под № 773/2012г.

На 04.01.2013г. Специализираната прокуратура е внесла обвинителен акт в Специализирания наказателен съд, ведно с материалите по сл.д. № 1/2010г. по описа на ОСлО при ОП - Ловеч, ПП № 2189/2009г. по описа на ОП-Ловеч, ПП № 773/2012г. по описа на Специализираната прокуратура.

На 07.01.2013г. е образувано НОХД № 1/2013г. по описа на Специализирания

наказателен съд. С Разпореждане от 22.01.2013 г. съдът е прекратил производството по делото и е върнал същото на Специализираната прокуратура за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Последната с Постановление от 05.04.2013г. е върнала делото за продължаване на разследването и изпълнение на дадените от съда указания в посоченото разпореждане.

На 10.05.2013г. ищецът е подал молба за отмяна на наложената му мярка по чл. 68 НПК „Забрана за напускане пределите на РБ“. С Постановление от 15.05.2013г.наблюдаващият прокурор е отхвърлил молбата. Същото е потвърдено с Постановление на АП-Велико Търново от 02.07.2013г. С Постановление на ВКП от 08.08.2013г. последното е отменено, като са дадени указания депозиранията молба да бъде изпратена на наблюдаващия прокурор в ОП - Ловеч. С Постановление от 09.01.2014г. наблюдаващият прокурор е отменил мярката „Забрана за напускане пределите на РБ" на ищеца. Същото е станало след като Специализираният наказателен съд е отменил мерките за процесуална принуда по отношение на друг обвиняем по делото - А. Д. с Определение от 22.11.2013г. по НЧД № 1484/2013г. на същия съд.

С Определение от 27.10.2014г. по НЧД № 1296/2014г. по описа на Специализирания наказателен съд, образувано по повод молба на ищеца на основание чл.368 НПК, съдът е върнал делото на Специализираната прокуратура, като ѝ е дал възможност в срок от 3 месеца да се произнесе по реда на чл.242 от НПК. На 29.02.2015г. Специализираната прокуратура е внесла в Специализирания наказателен съд обвинителен акт против две лица, в т.ч. против ищеца.

На 11.02.2015г. в Специализирания наказателен съд е образувано НОХД № 229/2015г. Съдът е прекратил делото и го е върнал с Определение от 05.03.2015г. за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.С Постановление на наблюдаващия прокурор от 21.03.2015г. делото е върнато за изпълнение на дадените указания от съда, след което на 21.04.2015г. Специализираната прокуратура е внесла обвинителен акт, в частност и против ищеца в Специализирания наказателен съд.

На 23.04.2015г. в Специализирания наказателен съд е образувано НОХД № 439/2015г., който с Определение от 30.04.2015г. и на основание чл.396,ал.4 от НПК е прекратил изцяло наказателното производство против ищеца по повдигнатите му обвинения, което определение е окончателно.

На 17.08.2015г. Специализираната прокуратура чрез Специализирания наказателен съд, е изпратил искане до Главния прокурор за възобновяване на делото. Въз основа на това във ВКС е образувано НД № 1300/2015г., 3 НО,по което с Решение от 24.11.2015г. ВКС е възобновил производството по НОХД № 439/2015г. по описа на Специализирания наказателен съд, отменяйки изцяло Определението на съда от 30.04.2015г., постановено по реда на чл.369,ал.4 от НПК, като е върнал делото за разглеждане от друг състав на съда.

На 01.12.2015г. е образувано НОХД № 1485/2015г. по описа на Специализирания

наказателен съд, който със свое Разпореждане от 13.01.2016г. е прекратил производството по делото и изпратил същото на ОС - Ловеч по подсъдност, считайки, че престъплението, за което производството по делото е възобновено по отношение на ищеца, не е подсъдно на Специализирания наказателен съд.

На 19.01.2016г. е образувано НОХД № 38/2016г. по описа на ОС-Ловеч, по което с Разпореждане от 25.01.2016г. съдът е повдигнал спор за подсъдност пред ВКС. На 28.01.2016г. е образувано НЧД № 108/2016г. по описа на ВКС, 1 НО, по което е изложено становище от ВКП, че делото следва да бъде продължено по правилата за местната и родова подсъдност на ОС - Ловеч. С Определение от 10.02.2016г. ВКС е върнал делото на Специализирания наказателен съд за изправяне на процесуални неточности по неговото движение.

С Разпореждане от 30.03.2016г., пост. по НОХД № 429/2016г. по описа на Специализирания наказателен съд, същият е прекратил производството по същото и е изпратил делото на Специализираната прокуратура. С Постановление от 12.05.2016г. на Специализираната прокуратура делото е изпратено на ОП - Ловеч.

С Постановление от 14.10.2016г. наблюдаващият прокурор от ОП - Ловеч е изпратил делото на ОСС при ОП - Ловеч за доразследване, за ново привличане на ищеца и за предявяване на разследва нето. Извършен е разпит на 1 свидетел - на 09.03.2018г., след което на 10.03.2021г. делото е изпратено на ОП-Ловеч с мнение за прекратяване на основание чл.24,ал.1 от НПК.

С Постановление от 16.04.2021г., на основание чл.243,ал.1,т.2 от НПК, наблюдаващият прокурор от ОП - Ловеч е прекратил наказателното производство, водено против ищеца за престъпление по чл.212,ал.5, във връзка с ал.3,ал.1,пр.1, чл.26,ал.1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК, поради недоказаност.

Обяснява, че през време на задържането на ищеца под стража в следствения арест в гр.Ловеч, е преместен с разпореждане на наблюдаващия прокурор в Затвора в гр.Враца при условията на действаща мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Пак по време на това задържане ищецът бил преместен в СБАЛЛС в Централния затвор в гр.София, за провеждане на лечение поради влошеното му здравословно състояние (през периода от 01.08.2010г. до 22.09.2010г.).

Сочи, че след прекратяване на производството срещу него органът не е изпълнил задължението си, което произтича от разпоредбата на чл.3 от ЗОДОВ.

Обобщава, че наказателното производство е продължило 11 години, 3 месеца и 18 дни, който срок обхваща образуването и движението му от 28.12.2009г., когато е образувано досъдебното производство до окончателния акт по него на 16.04.2021г. В случая за начална дата на относимия към ищеца период следва да се приеме датата на предявяване на постановлението за привличане на ищеца като обвиняем, а именно от 07.04.2010г. до 16.04.2021г. - датата на постановяване на окончателния акт по делото. През този период ищецът е бил задържан под стража считано от 07.04.2010г. до 06.04.2011г. - една година. От

06.04.2011г. до 27.05.2011г. ищецът е бил с мярка за неотклонение „Домашен арест“ -1 месец и 20 дни. Или правото на ищеца за свободно придвижване било ограничено за повече от 13 месеца и 20 дни. Останалите мерки за процесуална принуда са продължили от 27.05.2011г. до 09.01.2014г. - малко по-малко от три години.

Акцентираща, че през периода от 14.10.2016г. до окончателното прекратяване на производството по делото - 16.04.2021г. е извършено само едно процесуално следствено действие. През последните 6-7 години не са извършвани реално никакви процесуално-следствени действия по доказване на престъпна дейност на ищеца. Движението на делото е било между различни съдилища и прокуратури, главно по инициатива на органите на прокуратурата.

Счита, че така описаната хронология на проведеното спрямо него наказателно производство попада в хипотезите на чл.2,ал.1, т.1 и т.3 ЗОДОВ. Ищецът е бил обвинен в извършено престъпление, обвинението по което многократно е изменяно, допълвано, конкретизирано и преработвано, наказателно производство е било прекратено, поради това, че деянията не са извършени от него, както и че същите не са престъпления. Като основание е посочено - недоказаност на обвинението - чл.243,ал.1,т. 2 от НПК. Твърди, че ищецът е незаконно задържан под стража, както и под домашен арест, приложени като мерки за неотклонение през посочените по-горе периоди, а именно от 07.04.2010г. до 06.04.2011г. - една година и респ. от 06.04.2011г. до 27.05.2011г. - 1 месец и 20 дни.

Твърди, че в резултат на описаните по-горе незаконни действия от страна на Прокуратурата ищецът е претърпял и продължава да търпи значителни имуществени и неимуществени вреди, както и други тежки последици. Всяко едно от изложените по-горе основания само по себе си е довело до сериозни, непоправими и необратими негативни преживявания, които са сложили тежък отпечатък, както върху личния му живот, така и в неговото семейство, а и в приноса му за развитие на бизнеса на управляваните от него търговски дружества. В своята съвкупност и наслагване стават особено тежки и се изразяват в следното:

I. Имуществени вреди в размер на 19 661.65лв., произтичащи от невъзможността поради задържането му под стража да упражнява трудовата си дейност. Сочи, че преди задържането му под стража е работел като предприемач по трудов договор в „М.“ООД - Ловеч. След задържането му, считано от 01.04.2010г. до изменението на взетата му мярка за неотклонение „Домашен арест“ в „Гаранция“, е останал без работа до 24.05.2011г. включително, като по този начин не реализирал доход от трудово възнаграждение в посоченото по-горе търговско дружество за 13 месеца и 20 дни, общо в размер на 19 661.65 лв.

В резултат на описаните по-горе незаконни действия и бездействия от страна на представителите на Прокуратурата на Република България, твърди, че е претърпял и продължава да търпи значителни имуществени вреди, както и други тежки последици, свързани със сериозни, непоправими и необратими негативни преживявания, които са сложили отпечатък върху личния му живот.

Особено тежко и негативно му се е отразило задържането под стража. Обяснява, че в арестните помещения на ОСС в Ловеч и в резултат на лошите условия е изпаднал в психически стрес и срыв. В този период условията в арестните помещения не са отговаряли в никаква степен на "минималните стандартни правила" по Европейското законодателство. Представлявали са килии с разМ. около 3х3 м и височина около 2.50 м. Не са имали прозорци, от където да влиза пряка дневна и слънчева светлина. Над вратата е имало прорез с разМ. около 0.5 х 0.5м, закрит с плътна ламарина, перфорирана с диаметър около 1см. Зад нея е имало електрическа крушка и единствената светлина, която е влизала денонощно в килията, е идвала от това място. Същата е била крайно недостатъчна и оскъдна. Макар, че му е била давана възможност да чете вестници, на тази светлина това не е било възможно. През целия период на задържането му дюшеците, възглавниците и одеялата нито веднъж не са били изпрани, изтупани или дезинфекцирани по какъвто и да било начин. Веднъж седмично /обикновено в неделя/ е имал възможност да се "изкъпе" за време от около 5 минути. Въздухът, който е влизал в килията всъщност пак е идвал от затворено помещение - коридора на арестните помещения. През целия период на задържането му нито веднъж не е бил извеждан на разходка на чист въздух и открито.

Във връзка с така описаните условия обикновено се прави възражение, че арестните помещения са под юрисдикцията на Министерството на правосъдието и ответникът не може да бъдат отговорен за условията в тях. Сочи, че дори и при тази уговорка, за представителите на Прокуратурата са били много добре известни тези условия и са допускали не само той, но и всички други задържани лица да търпят тези неудобства. Не по-леки са били условията и в Затвора-Враца, където ищецът е бил преведен по разпореждане на наблюдаващия прокурор. Твърди, че поради описаните нечовешки условия здравословното му състояние (психическо и физическо) рязко се влошило и наложило да бъде приведен в СБАЛСС към Централния затвор в София за провеждане на лечение. Обяснява, че у него настъпило обезверение на първо място от изключително тежките условия (описани по-горе), и на второ място - от многократните откази на съдилищата (ОС-Ловеч и АС - Велико Търново) да уважат молбите му за изменение на мярката му за неотклонение, на трето място - от продължителното задържане под стража и начина на провеждане на разследването - обстоятелства, които наред с всичко останало счита за унижаващи човешкото му достойнство.

В чисто личен и човешки план той също изпитвал и продължава да изпитва психически и морални страдания, които са в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконното му задържане, с продължително воденото наказателно производство. На 10.07.2010г. ищецът навършил своята 50 годишнина. Своя юбилей той прекарал в Следствения арест, без да може да сподели тържеството си с близките. В тази връзка преживял тежки мисли. През срока на задържането му бил лишен от възможността да посещава футболни мачове, да поддържа физическо и психическо здраве с активен спорт, който практикувал, свободно да се среща със свои приятели и познати, да получава своевременна информация за политически, културни и други събития, от които преди това

силно се интересувал. Тревожел се за своите близки и за възрастната си майка, която се разболяла в резултат на неговото задържане и малко след отмяна на мярката му за процесуална принуда починала. Всичко това засилвало още повече страданията му. Бизнесът на търговските дружества, в които бил съдружник, също на практика бил унищожен.

Че доказателства за престъпна дейност от страна на ищеца липсвали, ставало ясно през целия период на разследването, а и след изменението на мярката му за неотклонение до приключване на разследването, тъй като за него се създадо усещането, че обвинението сякаш е изпаднало в безсилие и търсело "процесуални" възможности за доказване на тезата си чрез многократно връщане на делото, предявяване на нови обвинения, предявяване на материалите по делото и др.

През целия този период - изключително неразумен срок за провеждане на разследването, ищецът търпял освен описаните по-горе несгоди, физически и психически болки и страдания и други негативни моменти и лишения, като при множеството обвинения за извършени тежки умишлени престъпления бил изправен и пред страха от неизвестността и обезверяването му от правосъдието (не знаел какво би могъл да очаква като краен изход от процеса), чувствал се ненужен, безполезен. Не можел да помисли сериозно и за своя бизнес. Твърди, че психическото му изтезание продължило и през целия период на разследването. Постоянните ограничения, произтичащи от качеството му на обвиняем, не му давали възможност за един нормален и пълноценен живот. Не можел да планира живота и бизнеса си дори в краткосрочен или средносрочен план. Освен това случаят бил широко отразен както от местните, така и от централните печатни издания.

Всичко изложено е сложило траен отпечатък върху психиката и начина на живот на ищеца и в отношенията му към близки и познати. Станал затворен, мнителен, жизнерадостта изчезнала от начина му на живот. В крайна сметка след повече от 11 години делото приключило на 16.04.2021г. Твърди, че описаните болки и страдания - неимуществени вреди са пряка и непосредствена последица от обвиненията срещу него за извършени престъпления, в многократно изменяни, допълвани, конкретизирани и преработвани. Всички обвинения били за тежки умишлени престъпления, за които се предвижда наказания повече от 10 години лишаване от свобода. Образуваното против него наказателно производство било прекратено, поради това че деянията не са били извършени от него и не съставляват престъпления.

По изложените съображения моли на основание чл.2,ал.1,т.1 и т.3 от ЗОДОВ да се осъди Прокуратурата на Република България да му заплати сумата 19 661.65лв., представляваща обезщетение за пропуснатите ползи (не е получил трудово възнаграждение през периода на отсъствието му от работа в качеството му на предприемач в „М.“-ООД – Ловеч, поради незаконното му задържането под стража и поради изпълнение на мярката за неотклонение „Домашен арест“, считано от 01.04.2010г. до 24.05.2011г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.04.2021г. до окончателното ѝ изплащане. Моли на основание чл.2,ал.1, т.1 от ЗОДОВ Прокуратурата на Република България да се осъди да му

заплати сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, произтичащи от незаконно образуването против него досъдебно производство и предявяване на описаните в исковата молба обвинения за тежки умишлени престъпления, като делото е било прекратено поради това, че ищецът не е извършил тези престъпления и деянията му не съставляват такива престъпления, включително и произтичащи от незаконното му задържане под стража и домашен арест за периода от 01.04.2010г. до 24.05.2011г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.04.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

В срок е постъпил отговор от отв.Прокуратурата на РБългария, представлявана от Окръжна прокуратура-Ловеч. Оспорва исковете по основание и размер. Възражава,че ищецът не е представил доказателства за стабилизиране на постановлението за прекратяване на наказателното производство срещу него. Няма доказателства да са му налагани сочените мерки за неотклонение-„задържане под стража“ и „домашен арест“, за какъв период. Твърди, че ако от това са търпени вреди, то това не е било само от действията и актовете на органите на прокуратурата, а и на Министерството на правосъдието,на чието подчинение са арестните помещения.

Възражава по доказателствената обезпеченост на иска за присъждане на обезщетение за имуществени вреди от наложените му мерки за неотклонение. Сочи,че не са приложени доказателства за трудовия му договор, за размера на договореното възнаграждение, не е пояснено значението на длъжността „предприемач“ в „М.“ООД. Поставя въпроса гарантирано ли е било оставането му на работа в търговското дружество,дори да не е бил задържан. Напомня,че съгласно ЗОДОВ на обезщетение подлежат само реално настъпилите вреди,а не хипотетични пропуснати ползи. Представя Отчет за дейността на дружеството, от който се установява,че през 2010г. то е реализирало значително по-висока печалба,сравнена с тази от 2009г. Заключават,че въпреки задържането на ищеца, дружеството,в което е бил съдружник,е продължило да работи и реализира печалба.

Възражава по твърдението за отразяване на случая в медиите,за което Прокуратурата не носи отговорност.Сочи,че не са представени доказателства в подкрепа на твърденията за възникнали здравословни проблеми на ищеца. Липсват такива и за влошаване на търговската дейност на дружествата. Възражава,че с оглед личния характер на иска по ЗОДОВ не би могло да се предявява за вреди на трети лица.

Оспорва иска като завишен, прекомерен по размер и несъответстващ на принципа на чл.52 от ЗЗД искът за присъждане на обезщетение за имуществени вреди. Счита,че не са представени доказателства за реално претърпени неимуществени вреди и останалите описани негативни последици от повдигнатото му обвинение.

По изложените съображения моли да се отхвърлят исковете,като неоснователни и недоказани. Прави възражение за прекомереност на хонорара на пълномощника на ищеца. Изразява позиция и по доказателствените искания на ищеца, прави и свои.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и с пълномощник адв.Г.,като поддържат иска и молят да се уважи. Пълномощникът представя писмени бележки.

Ответникът се представлява от прокурор от ОП-Ловеч- И.,която поддържа отговора.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени по отделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

По реда на чл.146,ал.1,т.4 от ГПК съдът прие делото не се нуждае от доказване проведеното наказателно производство по сл.д.№1/2010г.по описа на ОСС-Ловеч, завършило с прекратяване на наказателното производство по повдигнатото на А. А. А. обвинение в извършване на престъпление по чл.212,ал.5,вр.с ал.1,пр.1,вр.с чл.26,ал.1, вр.с чл.20,ал.3 и ал.4 от НК, поради недоказаност на обвинението. Постановлението е влязло в законна сила на 11.06.2021г.

По делото се изиска и приложи сл.д.№1/2010г.по описа на ОСС-Ловеч/ПП№2189/2009г.на ОП-Ловеч-приложени т.1, т.9 - т.49, заедно с НОХД №229/2015г. на СНПС, НОХД №1/2013г. на СПНС, НОХД №439/2015г. на СНС, НД №1300/2015г.на ВКС, НОХД №1485/2015г.на СНС, НОХД №38/2016г.на ОС-Ловеч,НД №108/2016г.на ВКС. От тях се установява следният ход на наказателното производство:

С Постановление на ОП-Ловеч от 19.05.2010г. по пр.№ 1195/2010г. е постановено да се образува досъдебно производство (сл.д.№8/2010г. по описа на ОСО – Ловеч) срещу неизвестен извършител, за престъпление по чл.214,ал.2,т.1 и т.2, във връзка с чл.213а,ал.2,т.3,пр.2 и 3 и ал.3,т.1,пр. 1 от НК. Дадени са указания разследването да обхване дейностите на търговските дружества „Хлебопроизводство и сладкарство“-ЕООД, „Надалмекс“-ООД и „М.“-ООД, както и производството на хляб във фурните в с. Казачево, Ловешка област и тази в гр.Ловеч,на ул.***. Както се посочи по-горе-А. е съдружник в част от тези дружества.

С Постановление от 11.06.2010г. по пр.№ 1195/2010г. на ОП - Ловеч е постановено материалите по дознание №775/2003г. по описа на РУ МВР-Ловеч (пр.№ 1871/2003г. на РП-Ловеч), образувано срещу неизвестен деец за престъпление по чл.129,ал.1от НК, да се обединят към материалите на сл.д.№ 8/2010г. С Постановление от 18.11.2010г. на ОП - Ловеч по пр.№ 2189/2009г. (сл.д.№ 1/2010г.), е постановено да се обединят материалите по сл.д.№ 8/2010г. на ОСЛО-Ловеч към тези по сл.д.№ 1/2010г.

В хода на тези процесуални действия с Постановление от 01.04.2010г. водещият следовател постановява принудително довеждане на А. А., тъй като не е бил установен на известния по делото адрес и имало данни, че се укрива от правоохранителните органи. С телеграма № 1791/01.04.2010г. ищецът е обявен за общодържавно издирване. На 07.04.2010г. се явява доброволно заедно със защитник пред разследващия орган и е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.212,ал.5. във връзка с ал.3 и ал.1 и чл.20 от НК. С Постановление от същата дата на наблюдаващия прокурор е задържан за срок от 72ч. Внесено е и искане в ОС - Ловеч за вземане на мярка за неотклонение . Задържане под

стража". С Определение от 09.04.2010г. ОС - Ловеч постановява исканата мярка, която е потвърдена с Определение от 16.04.2010г., пост. по ВЧНД № 115/2010г. от АС - Велико Търново.

С Определение от 02.06.2010г., пост.по ч.нчд.№ 297/2010г. на ОС-Ловеч е отхвърлено искане на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение от „Задържане под стража" в по-лека. Представителят на ОП – Ловеч е изразил становище за неоснователност на искането. С Определение от 10.06.2010г., пост.по ВЧНД № 194/2010г. на АС- Велико Търново определението на ОС-Ловеч е потвърдено.

С Постановление от 07.06.2010г. на водещия разследването на ищеца е предявено ново обвинение за престъпление по чл.212,ал. 5, във връзка с ал.1 от НК. С Постановление от 08.06.2010г. му е предявено ново обвинение за престъпления по чл. 212,ал. 5 НК и по чл.212, ал.1 от НК.

За времето от 03.08.2010г. до 17.09.2010г. А. е приет за лечение в СБАЛЛС към Централен затвор – София, в Хирургично отделение, за лечение на стара травма в раменната става.

С Постановление от 30.09.2010г. на А. е предявено ново обвинение за две престъпления- по чл.212,ал.5, във връзка с чл.212,ал.1,пр.1 и пр.2, чл.26,ал.1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК и по чл.321,ал.6, във връзка с чл.26,ал.1 от НК.

С Постановление от 01.10.2010г. на ищеца е предявено ново обвинение за три престъпления- по чл.212,ал.5, във връзка с чл.212,ал.3,пр.1, чл.212,ал.1,пр.1, чл.212,ал.2,пр.1, чл.26,ал. 1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК; по чл.212,ал.5, във връзка с чл.212,ал.1,пр.1 и чл.212,ал.2,пр.1, чл.26,ал.1 и чл.20,ал. 3 и 4 от НК и по чл.321,ал.6, във връзка с чл.26,ал.1 от НК.

С Определение от 01.10.2010г. ОС - Ловеч оставя без уважение искането на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека. е С Определение от 08.10.2010г. по ВЧНД № 317/2010г. на АС- Велико Търново се потвърждава.

Следва Постановление, докладвано по реда на чл.219 от НПК на наблюдаващия прокурор,с което на ищеца е предявено обвинение за престъпление по чл.214,ал.2,т.1 и 2, във връзка с чл.213а,ал.2,т.1 и т.3, чл.213а, ал.3,т.3 и 5, чл.26,ал.1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК.

С Определение от 12.01.2011г. по ЧНД №12/2011г. ОС-Ловеч отхвърля искането на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека. Потвърдено е с Определение от 27.01.2011 г. по ВЧНД № 19/2011г. на АС-Велико Търново.

На 17, 18 и 23 март 2011г. и на 04, 06 и 26 април 2011г. материалите по разследването са предявени на ищеца.

С Определение от 06.04.2011г., пост.по ЧНД № 157/2011г. ОС-Ловеч изменя мярката за неотклонение на А. от „Задържане под стража" в „Домашен арест". С Определение от 19.05.2011г. по ЧНД № 237/2011г. ОС - Ловеч оставя без уважение искането му за изменение на мярката му за неотклонение в по-лека. Съдебният акт е отменен с

Определение от 27.05.2011г. по ВЧНД № 159/2011г. от АС-Велико Търново, като е определена мярка за неотклонение от „Домашен арест“ в „Гаранция“ в размер на 10 000лв.

На 03.06.2011г. сл.д. № 1/2010 г. е изпратено на ОП-Ловеч с мнение за предаване на съд на обвиняемите лица, вкл. и на А.. С Постановление от 16.12.2011г. наблюдаващият прокурор връща делото за продължаване на разследването.

С Постановление от 26.06.2012г. на ищеца е предявено ново обвинение.

С Определение от 26.06.2012г. по ч.н.д.№ 261/2012г. , Определение от 21.09.2012г. по ч.н.д.№ 340/2012г. и Определение от 24.10.2012г. по ч.н.д.№ 382/2012г., ОС - Ловеч отхвърля молби на ищеца за изменение на мярката му за неотклонение от „Гаранция“ в по-лека.

На 08.11.2012г. делото е изпратено в ОП - Ловеч за предаване на съд на обвиняемите лица, вкл. и на А.. На 19.12.2012г. ОП - Ловеч изпраща делото на Специализираната прокуратура, заедно с изготвен обвинителен акт против трима обвиняеми, вкл. и срещу ищеца, където е образувано под № 773/2012г.

На 04.01.2013г. Специализираната прокуратура внася обвинителен акт в Специализирания наказателен съд, ведно с материалите по сл.д. № 1/2010г. по описа на ОСЛО при ОП - Ловеч, ПП № 2189/2009г. по описа на ОП-Ловеч, ПП № 773/2012г. по описа на Специализираната прокуратура.

На 07.01.2013г. е образувано НОХД № 1/2013г. по описа на Специализирания наказателен съд, по което с Разпореждане от 22.01.2013г. съдът прекратява производството по делото и го връща на Специализираната прокуратура за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. С Постановление от 05.04.2013г. Прокуратурата връща делото за продължаване на разследването и изпълнение на дадените от съда указания в посоченото разпореждане.

На 10.05.2013г. ищецът подава молба за отмяна на наложената му мярка по чл. 68 НПК „Забрана за напускане пределите на РБ“. С Постановление от 15.05.2013г. наблюдаващият прокурор отхвърля молбата. Същото е потвърдено с Постановление на АП-Велико Търново от 02.07.2013г. С Постановление на ВКП от 08.08.2013г. е отменено и са дадени указания молбата да се изпрати на наблюдаващия прокурор в ОП - Ловеч. С Постановление от 09.01.2014г. наблюдаващият прокурор отменя мярката „Забрана за напускане пределите на РБ“ на ищеца.

С Определение от 27.10.2014г. по НЧД № 1296/2014г. по описа на Специализирания наказателен съд, образувано по повод молба на А. на основание чл.368 НПК, съдът е върнал делото на Специализираната прокуратура, като е дадена възможност в 3-месечен срок да се произнесе по реда на чл.242 от НПК. На 29.02.2015г. Специализираната прокуратура внася в Специализирания наказателен съд обвинителен акт против две лица, вкл. и против ищеца.

На 11.02.2015г. в Специализирания наказателен съд е образувано НОХД № 229/2015г. Съдът го прекратява и връща с Определение от 05.03.2015г. за отстраняване на

допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. С Постановление на наблюдаващия прокурор от 21.03.2015г. делото е върнато за изпълнение на указания от съда. С постановление от 21.04.2015г. Специализираната прокуратура внася обвинителен акт, вкл. и против ищеца в Специализирания наказателен съд.

На 23.04.2015г. в Специализирания наказателен съд е образувано НОХД № 439/2015г.,но с Определение от 30.04.2015г. и на основание чл.396,ал.4 от НПК съдът прекратява изцяло наказателното производство против А. по повдигнатите му обвинения. Определението е окончателно.

На 17.08.2015г. Специализираната прокуратура чрез Специализирания наказателен съд изпраща искане до Главния прокурор за възобновяване на делото. Въз основа на това във ВКС е образувано НД № 1300/2015г., 3 НО,по което с Решение от 24.11.2015г. ВКС възобновява производството по НОХД № 439/2015г. по описа на Специализирания наказателен съд, отменяйки изцяло Определението на съда от 30.04.2015г., постановено по реда на чл.369,ал.4 от НПК, и връща делото за разглеждане от друг състав на съда.

На 01.12.2015г. е образувано НОХД № 1485/2015г. по описа на Специализирания наказателен съд, който със свое Разпореждане от 13.01.2016г. прекратява производството по делото и го изпраща на ОС - Ловеч по подсъдност, като приема, че разследваното престъпление не е подсъдно на Специализирания наказателен съд.

На 19.01.2016г. е образувано НОХД № 38/2016г. по описа на ОС-Ловеч, по което с Разпореждане от 25.01.2016г. съдът повдига спор за подсъдност пред ВКС. Образувано е НЧД № 108/2016г. по описа на ВКС, 1 НО, по което с Определение от 10.02.2016г. ВКС връща делото на Специализирания наказателен съд за изправяне на процесуални неточности по движението.

С Разпореждане от 30.03.2016г., пост. по НОХД № 429/2016г. по описа на Специализирания наказателен съд, е прекратено производството по делото и е изпратено на Специализираната прокуратура. С Постановление от 12.05.2016г. на Специализираната прокуратура делото е изпратено на ОП - Ловеч.

С Постановление от 14.10.2016г. наблюдаващият прокурор от ОП - Ловеч изпраща делото на ОСС при ОП - Ловеч за доразследване, за ново привличане на ищеца и за предявяване на разследването. По делото е извършен е разпит на 1 свидетел- на 09.03.2018г., а на 10.03.2021г. е изпратено на ОП-Ловеч с мнение за прекратяване на основание чл.24,ал.1 от НПК.

С Постановление от 16.04.2021г., на основание чл.243,ал.1,т.2 от НПК, наблюдаващият прокурор от ОП - Ловеч прекратява наказателното производство, водено против ищеца за престъпление по чл.212,ал.5, във връзка с ал.3,ал.1,пр.1, чл.26,ал.1 и чл.20,ал.3 и 4 от НК, поради недоказаност на обвинението. Постановлението влиза в сила на 11.06.2021г.

По делото е представено копие от Препис-извлечение от Акт за смърт на Р. А.а

И.-поч.на 05.12.2011г.,като не се спори,че е майка на ищеца.

Не се спори,че към 2010г. А. А. А. е работел по трудов договор на длъжността „предприемач“ в „М.“ООД-Ловеч. По делото се представи Трудов договор №88/31.10.2007г., с който е нает. От НАП се потвърди наличието на регистрация на договора с дата на сключване 01.11.2007г. и прекратяване на 14.05.2016г. Предмет на дейността на „М.“ООД е производство и продажби на хляб, пиво и други търговски дейности. Представен е Протокол №2/12.02.2009г.от Общо събрание на дружеството, на което е приет финансовия отчет за 2008г. и е отчетена печала в размер на 84 619.88лв.,взето е решение за разпределянето ѝ. С Протокол №3/14.05.2009г. Общото събрание на „М. „ООД е взело решение за разпределяне на дивиденди от дейността на съдружниците- на А. Манев Демански 38 079лв. и на А. А. А.- 38 079лв. Приложена е и Справка за изплатените доходи на физическите лица,в която описаните суми са отразени. Ищецът представя и служебна бележка от „М.“ООД за полученото трудово възнаграждение от А. за периода от 31.03.2010г. до 24.05.2011г. Посочено е, че за периода от 01.05.2010г. до 31.12.2011г. поради задържането му под стража не е работел и поради това не му е начислено трудово възнаграждение в размер на 9721.04лв., за 01.01.2011г. до 24.05.2011г. не му е начислено възнаграждение в размер на 7373.65,от което не е получена сумата 5835.50лв.(нетно възнаграждение), от 25.05.2011г. до 31.05.2011 е начислено брутно трудово възнаграждение 306.35лв.,или реално получено нетно възнаграждение от 240.15лв., за м.юни 2011г. на А. е начислено брутно трудово възнаграждение 1536лв.,нетно- 1204.08лв.,получено от ищеца. За периода от 01.03.2010г. до 31.12.2011г. не е вземано решение за за разпределяне на дивиденди. Представи се и длъжностната характеристика на длъжността „мениджър производство“,с удостоверяване за връчването ѝ на А.. Ищецът има участие като съдружник и в „А.-А“ООД-Велико Търново и „А.“ООД-Ловеч.

По реда на чл.155 от ГПК съдът прие за общоизвестни публикуваните в ТРРЮЛНЦ обстоятелства, а именно участието на А. А. като съдружник в М.“ООД-прекратено на 04.02.2016г., в „А.-А“ООД-прекратено на 15.07.2016г.,а в „А.“ООД-все още е съдружник.

Допуснатата съдебно-икономическа експертиза потвърждава,че към 09.04.2010г. А. е работел по трудово правоотношение с „М.“ООД, на длъжност „предприемач“,с месечно трудово възнаграждение в размер на 1 500лв. и 1.4%(36лв.) допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Така брутното трудово възнаграждение е в размер на 1 536лв. (съгл.Допълнително споразумение от 01.01.2009г.). Експертът е установила, че за времето от 09.04.2010г. до 27.05.2011г. ищецът не е получил трудово възнаграждение,като е отразено ,че е в неплатен отпуск. В отговор на поставената задача,вещото лице изчислява,че ако през този период е бил на работа, брутното му трудово възнаграждение,с удържките за осигурителни вноски,данък върху дохода и чистата сума за получаване,би било за м.май 2010г.-1536лв.(чиста сума 1215.13лв. За останалите месеци на 2010г. сумата е идентична.За периода от 01.05.2010г. до 31.12.2010г. би била дължима сумата 12 288лв.,съотв.сума за получаване 9 721.04лв. Пояснено е, че за периода 09.04.2010г. до 20.04.2010г. А. е бил в

платен годишен отпуск. За 2011г.- м.І, ІІ, ІІІ и ІV БТВ е 1536лв.,чиста сума 1 204.08лв. За периода от 01.05.2011г. до 27.05.2011г. би се дължало БТВ от 1228.80лв., съотв.чиста сума 963.19лв. Дължимата за 2011г. сума е 7372.80лв., чиста сума 5779.58лв. Общо за периода от 09.04.2010г. до 27.05.2011г. би била дължима сумата 19 660.80лв.за БТВ и чиста сума 15 500.62лв.

Вещото лице обяснява,че за периода от 09.04.2010г.до 27.05.2011г. от работодателя „М.“ООД в НАП са подадени Декларации обр.1-„Данни за осигурено лице“,с информация за нулев осигурителен доход и за здравни осигуровки, дължими върху осигурителен доход от 210лв(дължима сума за безработно лице)Здравните осигуровки са внесени от работодателя. За същия период е подадена и Декларация обр.3- „Данни за здравно осигуряване на лица,осигурени от държавния бюджет“- за лица ,които са задържани под стража или лишени от свобода.Здравните осигуровки и по тази декларация са внесени. Заключение е,че за процесния период за А. А. няма невнесени и дължими социални и здравни осигуровки.

Съдът приема заключението като обективно и компетентно.

От ищеца са ангажирани и комплексна съдебно-медицинска и психологична експертиза. Експертът д-р М.Г. дава заключение за липса на данни към момента на вземане на мярката за неотклонение „задържане под стража“ ищецът да е страдал от заболявания.Сведения се откриват по-късно-от 03.08.2010г.,когато е приет в СБАЛЛС- Хирургично отделение,с диагноза “състояние след травма на дясна раменна става“. В документите е отбелязано, че се касае за стара травма с давност повече от 1 година назад, която не е лекувана. Дадени са препоръки за операция,но тъй като не може да се извърши в болница за лишени от свобода, ищецът е изписан след проведен курс на физиотерапия и кинезитерапия, с окончателна диагноза „болка в областта на дясна раменна става след травма“. През 2017г. (29.06.2017г.) операцията е извършена в болница „Доверие“-София и заболяването има благоприятен изход. В момента тази травма е преодоляна.

По отношение на психичния статус на А. в.л.М.Д. дава заключение, че няма данни за наличие в момента на соматично и психично заболяване. Експертът обяснява, че острият стрес може да доведе до отключване на редица заболявания като психични разстройства,захарен диабет,високо кръвно налягане,сърдечни проблеми, хипертонична криза и др. При ищеца не се откриват признаци на наличие на заболявания, провокирани от престоя в арестните помещения. В допълнителното заключение психолога Д. сочи,че А. не е търсил психологична помощ по никакъв повод,вкл. и във връзка с престоя му в ареста. Не е употребявал успокоителни лекарства. При извършеното изследване не се отчитат данни за психично разстройство,за несъответствия в когнитивната сфера,за разстройство на кратко и дълговременната памет. В емоционален план не се откриват данни за прекомерна емоционална експанзивност. Тестовите методики и анализа им определят ищеца като доминантен, реалистичен, постоянен, отговорен, практичен, конвенционален, насочен към действие, самоуверен и прикрит. Дисциплиниран и самоконтролиращ се. Доволен от себе си и постигнатото, с добро себеприемане. Свръхсенситивен към пренебрегване, обиди и

отхвърляне. Предпазлив в иницирането на социални контакти. Доверчив до момента, в който се почувства предаден. В обичайно добро настроение, активна и динамична личност. Умее да контролира поведението си спрямо изискванията на формалната обстановка. Експертът не е открила клинична изява на депресивна симптоматика, липсва завишение на скалите, които са индикатори за наличие на симптоми за посттравматично стресово разстройство или емоционален дистрес. Експертът обяснява, че стресът е реакция на човека за приспособяване на организма към околната среда – физическа и социална. Стресът е субективна категория и реакцията зависи от индивидуалните особености на всеки човек. По отношение на А. вещото лице обяснява, че по време на престоя в ареста е имал т.н. “нарушение на стабилното състояние”, което настъпва в ситуации, когато индивидът установи, че постигането на важни за него житейски цели е блокирано от сериозни препятствия. Анализирайки показанията на свидетелите, вещото лице дава заключение, че през този период е преживял стрес, с реакции, които са границите на нормален отговор на абнормални и травмиращи обстоятелства. Основните му емоционални преживявания през този период са свързани с усещането за липса на справедливост и несигурност за бъдещето. Фрустриращите обстоятелства са засегнали базисни характеристики на личността, като усещането му за социална значимост, престиж и израстване. Типични за този момент са чувството на тревога, притеснение, страх, но интензитетът им при ищеца не е довел до значими емоционални, когнитивни и поведенчески промени. Не е търсил специализирана помощ, не е приемал медикаменти, освен билкови лекарства, които пиел при нужда. Експертът заключава, че личностните характеристики – психичната му устойчивост, личен опит, темперамент, липсата на данни за прекомерна емоционална ранимост и психическа уязвимост, са спомогнали да се мобилизира бързо и ефективно да се освободи от негативните емоции и да предприеме конструктивни модели за справяне. Това навежда на извод, че А. разполага с нужния ресурс и може адекватно да отреагира в стресова ситуация.

В момента не се откриват данни за наличие на значим спад в цялостното му социално функциониране като последица от престоя в ареста. Съхранени са способностите на комуникативност, концентрация и рефлексия, познавателните процеси. Не се открива семейна или трудова дезадаптация. Не се откриват данни за кризисното състояние да се е развило до депресивно. В момента А. е успял да отреагира на преживените неблагоприятни житейски събития, интегрирал ги е в личния си опит. Макар да са оставили в него определени следи, ищецът е продължил напред жизненото си развитие. Обяснява също, че ищецът се придържа към рационален, мъжки модел на поведение, при който емоционалната ранимост и чувствителността не са подкрепени, а са израз на слабост и провал. Тестовите методики го характеризират като прагматичен, последователен, динамичен, прикрит, със стремеж да се наложи, да отстоява позицията си, да постига прагматични завоевания, насочен е към активност в действен план. Тези личностови характеристики определят пренебрегване и negliжиране на личните емоционални състояния. Несвойствено и нетипично е на този тип личности да споделя емоционалните си преживявания и чувства.

Съдът приема заключенията като компетентни и обективни и гради изводите се

на тях.

Ищецът ангажира и показания на свидетели. Свидетелят А.М.Д. е бил един от обвинените заедно с ищеца лица по сл.д.№1/2010г.по описа на ОСС-Ловеч/ПП№2189/2009г.на ОП-Ловеч. Двамата са били по едно и също време в ареста за изпълнение на МНО „задържане под стража“. Подробно описва състоянието на арестните помещения и заключава,че престоят там се е отразил зле върху ищеца. Били в съседни килии и имали възможност да си говорят. А. му споделял,че се чувства тежко да стои невинен в ареста,не приемал лишаването му от възможност да се защити.Споделял,че му липсват близките, особено децата. Твърди,че за целия престой от над 1 година не са им разрешавали разходки на открито. Още по-тежко се отразило на ищеца преместването му в Затвора във Враца,като при завръщането си в Ловеч вече не искал да общува,станал по-затворен. Промяната в живота му преди и след ареста била драстична,тъй като преди А. бил открит, весел,общителен.Спортувал всеки ден ,пътувал, ходел на всякакви семейни тържества. След освобождаването му от ареста преустановил,не споделял дори с близките си, като обяснението на свидетеля е с негативното реноме, което вече им било създадено във връзка с престоя в ареста.А. се възмущавал от негативните и злонамерени публикации в пресата във връзка с воденото срещу тях разследване. Освен тези преки действия на ограничения, като последица от воденото наказателно производство били инициирани редица проверки на НАП, РДНСК, икономическа полиция, Комисия КОМПИ,в резултат на които били наложени обезпечителни мерки върху имуществото му. Свидетелят е и съдружник в „М.“ООД и споделя,че тези мерки довели до ограничения и пречки на търговската дейност на дружеството, стигнало се до състояние пред фалит. Пропаднали планове им за разширяване на бизнеса. Това наложило да търсят и вземат пари на заем,за да издържат семействата си и да обезпечат дейността на дружеството.Ищецът споделял на свидетеля,че през този период не е могъл да спи. Значително било разочарованието на А. от невъзможността да отпразнува 50-та си годишнина, която прекарал в ареста,а не по планирания от преди това начин-със семейно тържество. Свидетелят помни,че през този период починала майката на А.,но не помни дали е станало докато е бил в ареста.

Разпитана е и сестрата на ищеца –св.М.А.а,която потвърждава за жизнерадостния характер на ответника преди ареста и съществената промяна след 1-годишния престой там. Ищецът станал затворен,не споделял,опитвал се да не ги тревожи-на въпросите им как е,отговарял,че е добре. Тревожел се за издръжката на дъщерите си и ги помолил да я поемат. Разстроил се от смъртта на майка им, която починала непосредствено след освобождаването на ищеца от ареста.След излизането от ареста имал периоди ,в които не могъл да спи,които се повтарят и сега,макар и по-рядко.

Свидетелят Ю.М. е зет на ищеца и потвърждава съществената промяна у ищеца,настъпила като резултат от престоя в ареста-затворил се,не споделял както преди.Сочи,че ищецът се ядосвал на медийните публикации по повод воденото разследване, фактите,в които в голямата си част били неверни. А. му споделил,че е загубил доверие в политиците,като считал,че задържането му е по политически причини.

При преценка на показанията на свидетелите, по правилото на чл.172 от ГПК, съдът съобразява, че са близки на ищеца, логично са повлияни и от личните им притеснения и изживявания в периода на разследването, но не открива съществени противоречия в тях. Показанията им са ясни, логични и последователни, не противоречат и на останалите събрани доказателства по делото, поради което съдът кредитира изцяло.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи:

По допустимостта.

По допустимостта съдът съобразява общите изисквания на ГПК и ЗОДОВ, които при заявените факти обстоятелства, на които основава претенциите си ищецът, са изпълнени. Като страни са ангажирани лицето, което твърди, че е претърпяло увреждания, а претенцията е предявена срещу органа, от чиито действия счита, че са произлезли вредите.

При тези констатации съдът намира, че исковата молба е допустима.

По същество.

Съобразявайки изложените в исковата молба твърдения съдът прие, че е сезиран с искове с правно основание чл.2, ал.1, т.3, пр.3-то, вр.с чл.4 от ЗОДОВ, с искане за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени и имуществени вреди, конкретизирани в исковата молба, в следствие на повдигнатите на А. А. А. обвинения за извършване на престъпление по чл.212, ал.5, вр.с ал.3, ал.1, пр.1, вр.с 26, ал.1, вр.с чл.20, ал.3 и ал.4 от НК, по сл.д.№1/2010г. по описа на ОСлС-Ловеч, ПП №2189/2009г. по описа на ОПрокуратура- Ловеч, което наказателно производство е завършило с прекратяване с Постановление от 16.04.2021г., влязло в сила на 11.06.2021г., поради недоказаност на обвинението.

Ищецът е предявил два иска-за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди- в размер на 50 000лв., ведно със законната лихва с начало от 16.04.2021г. до окончателното плащане. Предявен е и иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди- в размер на 19 661.65лв.-представляващи обезщетение за пропуснатите ползи, изразяващи се в неполученото трудово възнаграждение в резултат на изпълнението на МНО „задържане под стража“ за времето от 01.04.2010г. до 24.05.2011г., ведно със законната лихва върху тази сума с начало от 16.04.2021г. до окончателното плащане.

В писмената защита на пълномощника на ищеца се прави уточнение, че периодът на задържане е от 07.04.2010г., а не от 01.04.2010г.

Съдът не прие, че е сезиран със самостоятелна претенция с правно основание чл.2, ал.1, т.1, пр.1-во от ЗОДОВ- отделно обезщетение за вреди от приложените мерки за неотклонение. По аргумент от т.13 от ТРеш. №3/22.04.2005г., пост.по т.гр.д. №3/2004г. на ОСГК на ВКС, в случаите, когато наказателното производство срещу лицето е било прекратено, обезщетението за претърпени неимуществени вреди обхваща и вредите от незаконното задържане под стража. Не е налице хипотезата на чл.1, т.1, пр.1-во от ЗОДОВ, тъй като няма изрична и самостоятелна отмяна на мярката за неотклонение, а

наказателното производство се е развило с повдигане на обвинения. Затова съдът приема, че изложените в тази насока възражения касаят общата претенция за негативното отражение на престоя в следствения арест върху ищеца.

Съобразявайки изложеното съдът приема, че претенцията на А. А. А. с правно основание чл.2, ал.1, т.3, пр.3-то, вр.с чл.4 от ЗОДОВ е доказана по основание.

Налице е първата предпоставка за ангажиране на Държавата в настоящето производство – прекратяване на воденото срещу ищеца наказателно производство-действие по см.на чл.1 от ЗОДОВ, изразяващо се в повдигане и поддържане на обвинение в извършване на престъпление. Влязлото в сила постановление на Прокуратурата, с което е прекратено наказателното производство поради недоказаност на обвинението, обосновава характеристиката на „незаконособразна” на дейността на Прокуратурата по водене на процесното наказателно производство.

Следваща предпоставка за уважаване на претенцията е да се докажат твърденията на ищеца за претърпени неимуществени и имуществени вреди, които да са в пряка причинно-следствена връзка с дейността на Прокуратурата по повдигане и поддържане на незаконното обвинение.

В исковата молба ищецът е формулирал вредите според сферите от живота му, които проведеното наказателно производство е засегнало – главно личния, здравословното състояние и авторитета в обществото. Съдът съобрази изложените аргументи и ангажирани доказателства и намира, че претенцията е частично основателна.

Съдът приема за доказано и житейски приемливо твърдението, че наказателното производство, водено срещу ищеца е имало негативно отражение в личния му живот. Следва да се отчете, че се касае за зрял човек, с утвърдено място сред обкръжението му, с опит в социалния живот, с разностранна дейност – от търговия, производство и до спорт. Въпреки така натрупаният жизнен опит и устойчива психика (каквото е категоричното становище на експерта психолог), ищецът е изживял тежко предприетите действия по разследване, принудителното му ограничение за продължителен период от време, с най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“, повдигнатото му обвинение и наложените ограничения. Макар да не се касае за иск по чл.2б от ЗОДОВ, следва да се отчете изключително дългият срок на предприетата спрямо ищеца санкционна дейност на Държавата. Продължителността на разследването е сериозна – 11 години. За да има смисъл наказателната репресия, тя трябва да бъде адекватна и навременна. Подобна продължителност не е съпоставима с тези критерии. В този срок в резултат на действията на държавния орган животът на ищеца е бил съществено променен и ограничен. Не е могъл да прави планове – както лични, така и свързани с професионалната му дейност. С наложените в хода на разследването мерки за процесуална принуда са били ограничени основни човешки права и свободи – като в продължение на 1 година спрямо А. е взета МНО "задържане под стража", следва „домашен арест“ за 1м.и 20дни, "забрана за напускане пределите на Република България" е продължила над 13м. Краят на упражнената спрямо него

процесуална принуда е чак на 09.01.2014г. Явяването пред разследващите и съдебните органи, многократните искания за промяна на мерките за неотклонение без да са удовлетворявани е предизвиквало постоянно напрежение, отчаяние и гняв. Засилвала се е несигурността за бъдещето му- неговото, на семейството му, на търговската дейност, провокирало е логично недоверие в дейността на разследващите органи и смисъла от провежданото наказателно производство. Независимо, че през годините интензивността на разследването е била с различна, стресовият фактор е бил постоянно налице и е обременявал живота на А. във всичките му сфери. Несигурността у ищеца е поддържана също и от липсата на яснота в обвинението - вижда се, че многократно е изменяно, уточнявано, допълвано. От друга страна не е налице категоричност в хода на разследването, тъй като делото е било нееднократно прекратявано, връщано с указания, прехвърляно за разглеждане от специализираното правосъдие, накрая върнато на ОП-Ловеч, където се открива значителен период от време без да са предприети действия по разследване. Макар да се отчита, че се касае за усложнена престъпна дейност, с множество подсъдими и голям обем от доказателства, в хронологията на разследването се откриват периоди от по 5-месечен и повече застой. Най-съществено е забавянето в сочения и от ищеца период от 12.05.2016г. до 10.03.2021г., през който е извършено едно процесуално действие-разпит на свидетел през 2018г.(09.03.2018г.). В допълнение на това следва да се отчита и тежестта на повдигнатите обвинения, а именно за тежки умишлени престъпления, с предвидени за тях наказания над 10г. лишаване от свобода. Опасността от признаването за виновен по тези тежки състави е била реална за ищеца в продължителен период от време.

Сериозно негативно влияние върху А. е имало изпълнението на мярката за неотклонение „задържане под стража“ в арестните помещения. Разказът на св.Д.-също обвиняем по това производство, е достатъчно ясен, образен и красноречив за реалните условия, при които се изпълнява тази мярка. Регламентираната в чл. 57 от НПК цел на мерките за неотклонение- да се попречи на обвиняемия да се укрие, да извърши престъпление или да осуети привеждането в изпълнение на влязлата в сила присъда, би могла да се постигне и без поставяне на обвиняемия в условия, които накърняват достойнството му и са несъвместими с стандартите на живот. Тези условия и продължителният период на престоя му-1 година, са имали сериозно и постоянно негативно въздействие както върху психиката му, така и върху физическото му състояние. Макар да не е причинена от условията в ареста, установи се, че те са провокирали стара травма и се е наложило лечение с СБАЛЛС.

Или-установява се, че в ранния период на разследването спрямо ищеца са били предприети сериозни мерки на ограничение, които съществено са детерминирали живота му. В този период А. е изживял силен негативен стрес, породен от т.н. „нарушение на стабилното състояние“, изпитвал е широка гама от отрицателни емоции на тревога, притеснение, страх, несигурност. Единствено личностните му характеристики на психична устойчивост, опит, темперамент, са му спомогнали в последствие да се мобилизира и ефективно да се освободи от натрупаните негативни емоции. Следва да се отчита и заключението на експерта

психолог, че към момента негативното влияние е преодоляно, няма данни за значим спад в социалното функциониране и адаптиране. Кризата е преодоляна и не се е стигнало до депресивно или друг вид психично разстройство. В този смисъл съдът приема, че макар и да е било изключително интензивно и обременяващо, влиянието на престоя в пенитенциарните заведения, като цяло на воденото наказателно производство срещу А., не е довело до трайни усложнения-т.н. посттравматично стресово разстройство.

Съдът не приема за доказано твърдението на ищеца за негативно влияние на предприятията спрямо него наказателна репресия върху търговската дейност на „М.“ООД. От публикувания в ТРРЮЛНЦ годишен отчет за дейността на дружеството през 2010г. реализираната през 2010г. печалба е 60 000 лв. и са разпределени дивиденди. За разлика декларираната печалба за 2009г.-когато ищецът е упражнявал трудовата си заетост, е значително по-ниска- 21000 лв.

Не може да се вмени в тежест на Прокуратурата и известното медийно разгласяване на воденото разследване, тъй като не се представиха данни Прокуратурата да е давала официални изявления в този смисъл.

При изложените аргументи съдът приема, че ищецът е доказал по основание претенцията си претърпени неимуществени вреди в резултат на воденото срещу него наказателно производство.

При преценката си за размера на дължимо обезщетение съдът е задължен да съобрази поставеният в чл.52 от ЗЗД критерий на справедливост. В ППВС №4/68г.-т.8 е прието, че понятието „справедливост“ не е абстрактно, а изисква преценка на конкретните обстоятелства и изживявания на ищеца, с цел да се определи точната стойност, достатъчна за репарирание на вредите, за които е доказано, че са в причинна връзка с незаконното обвинение. Затова и след анализ на посочените релевантни факти- негативното отражение върху личния живот, обременяването му за изключително продължителен период от време, а от друга страна факта, че при А. не са налице трайни и непреодолими последствия, няма данни за промяна в характера, в работоспособността му и възможността за концентрация, съдът приема, че размерът от 15 000 лв. е справедлив да възмезди ищеца за понесените неимуществени вреди. Искът до пълния претендиран размер от 50 000 лв., като неоснователен и недоказан, следва да се отхвърли.

Съдът не намира основание за съобразяване в настоящето дело с определения на другия обвиняем-св.Д., размер на обезщетение. Макар критериите при преценката на размера на обезщетението да са еднакви, от значение са индивидуалните възприятия, особености, характер и възможности за справяне със стреса на всяка личност. Действително – наказателното производство спрямо А. е продължило по-дълго, но както се посочи по-горе, интензивността му е била сериозна само в началото и след 2013г. са отменени мерките за процесуална принуда-т.е. в рамките на три години.

Доказан по основание е и искът за присъждане на обезщетение за претърпени от А. имуществени вреди, изразяващи се в трудовото възнаграждение, което не е успял да

получи поради невъзможността да се яви на работа, с оглед постановените спрямо него мярка за неотклонение „задържане под стража „ и „домашен арест“. Съдът намира, че в СИЕ е допусната техническа грешка от експерта, като първото изчисление в т.1 касае реално м.април 2010г., а не за м.май. Вижда се, че м.май 2010г. е включен в следващите изчисления за осемте месеца до края на годината.

За база за изчисление на дължимото обезщетение съдът приема, че следва да се съобразява нетният доход, тъй като се доказва, че дължимите за ищеца, за този период здравни и социални осигуровки, вече са били внесени в полза на бюджета. Също така към дължимата за м.април 2010г. сума следва да се добави и обезщетение за още два дни- за 7 и 8 април. Съдът констатира, че при поставяне на задачата на експертизата не е отчетено, че реално А. е бил задържан още на 7 април. При съобразяване на дължимия нетен доход (1215.13лв), и 20-те работни дни през м.април, дължимото дневно обезщетение е от 60.75лв. Така за м.април 2010г. обезщетението следва да е общо 1 336,63лв. За периода от 01.05.2010г. до 31.12.2010г. сумата е 9 721.04лв. За периода м.януари, февруари, март и април 2011г.-общо 4 816,32(1204.08лв.х4), а за 01.05.-27.05.2011г.-963.26лв. Или общо дължимото обезщетение за времето от 07.04.2010г. до 27.05.2011г. е в размер на 16 837.25лв. До този размер искът следва да се уважи, тъй като се доказва, че пряка и непосредствена последица от незаконното му ограничаване с мерки за неотклонение за периода от 07.04.2010г. до 27.05.2011г., е и лишаването на А. от възможността да работи, а от там и от полагащото му се трудово възнаграждение в посочения размер. (в изчисления от експерта размер от 15 500.62лв. не е включен м.април 2010г.). Искът до пълния претендиран размер от 19 661.65лв. следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан.

По възражението на ответника за дивидентите от търговската дейност на „М.“ООД, в съдебното заседание на 10.10.2022г. пълномощникът на ищеца изрично поясни, че няма такава претенция.

По правилото на чл.84, ал.3 от ЗЗД върху двете обезщетения следва да се присъди и законната лихва, считано от влизане в сила на акта, с който наказателното производство е определено като незаконно. Съдът приема, че това е датата на влизане в сила на Постановлението от 16.04.2021г., по сл.д.№1/2010г. на ОСЛО, ПП №2189/2009г. на ОП-Ловеч, а именно- 11.06.2021г., съгласно справката от ОП-Ловеч(л.93). Претенциите за присъждане на законна лихва от 16.04.2021г. до 10.06.2021г., като неоснователни и недоказани, следва да се отхвърлят.

По разноските.

При този изход на процеса и по правилото на чл.10, ал.3, изр.1-во от ЗОДОВ ответникът следва да заплати на ищеца внесената проста държавна такса в размер на 10лв. В случая е внесена сумата 20лв., поради което на ищеца следва да се върнат 10лв., като е нужно да представи доказателства за наличие на банкова сметка, по която да му бъдат преведени от съда.

Останалите разноски се формират от заплатения адвокатски хонорар-представен

е договор за правна защита и съдействие,с вписан като реално изплатен хонорар 2900лв.

От ответника се направи възражение за прекомерност на този хонорар.

При произнасянето си съдът съобразява,че съгласно чл.7,ал.2,т.4 от Наредба №1/2004г.на ВАС(актуална към предявяване на иска), за процесния размер на цената на иска е предвиден минимален размер на адвокатския хонорар от 2619.84лв. Следва да се съобрази, че делото се отличава с фактическа сложност, с оглед приложеното сл.д. №1/2009г.по описа на ОСлО-Ловеч, което е от 49 тома(реално тук приложени 41),което усложнява излагането на хронологията на воденото наказателно производство. Затова съдът намира,че изплатеният адвокатски хонорар не е прекомерен и следва да се съобразява в пълния му размер. По правилото на чл.10,ал.3,изр.2-ро от ЗОДОВ на ищеца се дължи възнаграждение за един адвокат,съразмерно с уважената част от иска,а именно – сумата 729лв.

Направените съдебни разноски за експертизи в общ размер от 1100лв. (500лв.+300лв.+300лв.) следва да се присъдят в тежест на отв.Прокуратурата на РБългария по правилото на чл.10,ал.3,изр.1-во от ЗОДОВ, вр.с чл.84,т.1 от ГПК.

По изложените съображения ОС-Ловеч

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България ДА ЗАПЛАТИ на А. А. с ЕГН ***,с адрес ***, на основание чл.2,ал.1,т.3, пр.3-то,във вр.с чл.4 от ЗОДОВ, сумите –**

-15 000 /петнайсет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в следствие на незаконно повдигнатото му и поддържано от Прокуратурата на Република България обвинение за извършване на престъпление по чл.212,ал.5,вр.с ал.3,ал.1,пр.1,вр.с 26,ал.1,вр.с чл.20,ал.3 и ал.4 от НК, по сл.д.№1/2010г. по описа на ОСлС-Ловеч, ПП №2189/2009г.по описа на ОПрокуратура- Ловеч, което наказателно производство е завършило с прекратяване с Постановление от 16.04.2021г.,влязло в сила на 11.06.2021г., поради недоказаност на обвинението, ведно със законната лихва върху тази сума с начало от 11.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата,като иска до пълния претендиран размер от 50 000 лева и за присъждане на лихва, с начало от 16.04.2021г. до 10.06.2021г. , като неоснователни и недоказани-ОТХВЪРЛЯ.

-16 837.25(шестнайсет хиляди осемстотин трийсет и седем лева и двайсет и пет стотинки) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди-пропуснати ползи,изразяващи се в неполученото трудово възнаграждение в резултат на изпълнението на МНО „задържане под стража“, за времето от 07.04.2010г. до 27.05.2011г.,ведно със законната лихва върху тази сума с начало от 11.06.2021г. до окончателното плащане,като иска до пълния претендиран размер от 19 661.65лв. и за

присъждане на лихва, с начало от 16.04.2021г. до 10.06.2021г., като неоснователни и недоказани- ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България на основание чл.10,ал.3,изр.1-во от ЗОДОВ,вр.с чл.84 от ГПК, да заплати по сметката на ОС-Ловеч сумата 1100 (хиляда и сто)лева, представляваща направени разноси за съдебни експертизи.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА на Република България на основание чл.10,ал.3 от ЗОДОВ да заплати на **А. А. А. с ЕГН *****,с адрес *****, сумата 729 (седемстотин два и девет)лева, представляваща адвокатски хонорар,съразмерно с уважената част от иска.

Да се върне на А. А. А. с ЕГН ***,с адрес *****, сумата 10(десет) лева,след представяне на доказателства за наличие на банкова сметка.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд-Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____